

10. júla 2020

Katarína môže odísť z domu

Po návrate do Fain, 16. júla 1826 pri krste svojej krstnej dcéry, mohla sa už podpísať istou rukou: Katarína Zoe Suriot. Celkom iste pri tejto príležitosti dostala hodvábne fialové šaty, ktoré si priniesla ako výbavu až do seminára. Dal jej ich ušit' otec, veď už bola súca na vydaj. Čo však robiť? Povedať otcovi o svojej túžbe? Vedela, že otec nepovolí. Rozhodla sa čakať až dovŕši dospelý vek 21 rokov. Zatiaľ pokračovala v práci na gazdovstve. Búrka nastala, keď 2. mája 1827 oznámila svoj plán otcovi. Jednu dcéru predsa už dal Pánu Bohu! A Katarína je užitočná, normálna, veselá, nestráni sa zábav ani v susedných dedinách. Žiadajú ju o ruku... nie! Nepovolí! No Katarína vedela čo chce.

Na jar roku 1828 ju otec prestal už prehovárať. Vedel, že to nemá zmysel. Pokúsil sa predsa o jeden krok. Syn Karol si v Paríži otvoril obchod s vínom. Jeho žena mu po dvoch rokoch manželstva zomrela. Otec poslal Katarínu aby šla bratovi pomôcť. Mal nádej, že si tam Katarína nájde nejakú partiu. Takéto rozhodnutie zasadilo Kataríne bolestnú ranu. Otec ju nechce pustiť do kláštora a teraz ju posielal preč...? Aj brat Karol sa pokúšal ju vydať, veď 22 ročná Katarína bola príťažlivá. Mohla byť u neho domvedúcou. Ale netrval tvrdohlavo na svojom. Po dvoch rokoch sa znova oženil a s manželkou si vystačili. Katarína bola voľná. Svojou múdrou rozvahou a trpezlivosťou hrdinsky prestála skúšku, ktorú mala priniesť pre svoje povolanie. Keď dosiahla dospelosť, 21. rok života, opatrne prosila otca o jeho požehnanie, aby mohla odísť do kláštora. To, čo dávnejšie tušil, sa potvrdilo. Bola to ďalšia rana v jeho živote. Veľmi búrlivo protestoval a zostal neoblomný. Poznal svoju Zoe a vedel, že zabrániť jej už nemôže, lebo už je dospelá. Po ťažkom boji so zlomeným srdcom dal jej napokon svoje požehnanie, ale veno jej odmietol. Katarínin odchod ho už nikdy neprebolel.

Vedenia domácnosti sa ujala Tonka. Starala sa aj o mladšieho postihnutého brata, aj o slabnúceho otca. Napokon aj ona sa vydala už ako 30 ročná a odišla. Peter Labouré zostal sám. Po odchode Tonky žil ešte 6 rokov vo svojom opustenom dome, kde mu bolo veľmi smutno. Zomrel 19. marca 1844. Kataríne to oznámil brat Jozef, ktorý krátko napísal: „*Otec bol veľmi chorý... Pochovali ho včera vo štvrtok 21. marca. Nemohli sme byť pri ňom v posledných chvíľach jeho života, preto sme sa rozhodli dať za neho odslúžiť svätú omšu...*“ Katarína veľmi milovala otca a bolo pre ňu bolestné, že zostal sám. Vidno to z listu, čo písala svojej sestre Márii Lujze, ktorá ešte v roku 1834 zo Spoločnosti vystúpila a teraz chcela ísť domov opatrovať chorého brata. Katarína jej píše: „*Ludia budú schvaľovať, že sa chceš starať o brata. Boli by však schvaľovali aj to, keby si po odchode zo Spoločnosti pred desiatimi rokmi bola išla poslúžiť nášmu utrápenému otcovi..., ktorý zomrel vo svojom dome síce, ale za neprítomnosti svojich detí.*“ Tento list vyjadruje, že Katarína opustila otca s nesmiernou bolesťou v srdci a bolel ju aj osud jej sestry.

Peter Labouré zomrel ako mnoho jemu podobných jednoduchých ľudí. Odovzdal svojej dcére statočnosť, vernosť Bohu, pracovitosť a najmä príklad pokorného znášania životných krížov. Svoje životné poslanie naplnil. Tieto vlastnosti sa premietli v živote jeho najmilšej dcéry, Zoe Kataríny Labouré.

„Bez hriechu počatá Panna Mária, oroduj za nás, ktorí sa k tebe utiekame.“